

hører en vis Grad af Sagkundskab, som ikke kan formodes at være til Stede hos Politiet, til med den fornødne Sikkerhed at gribe ind i dette Forhold, og dels fordi der ikke af denne Myndighed, der i Forveien er belastet med saa mange heterogene Forretninger, kan ventes en saa omfattende Interesse for denne Sag, som nødvendigvis maa kræves af Kontrollen, hvis den skal svare til sin Hensigt. Paa den anden Side vil ikke alene Politiets, men ogsaa Toldvæsenets Vistand under Kontrollens Udøvelse være ganske uundværlig, og endstjændt det vel er en Selvfølge, at saadan Vistand hdes af Myndighederne indbyrdes, vil det dog maaske paa Grund af den hyppige Berøring, som Kontrollen ifølge Forholdets Natur vil faae saavel med Politiet som med Toldvæsenet, være ønskeligt, at der gives en særlig Forstrift i saa Henseende.

Som Forholdsregler, der særlig ville egne sig til at støtte Kontrollen, skal nævnes følgende:

1) Direkte Kontrol ved Fabrikationen. 2) Paabud om særlig Form for og særlig Mærkning af Emballagen, hvori Kunstsmørret opbevares, udbydes til Salg, udleveres til Kjøberen, forsendes, udføres og indføres. 3) Paabud om Udsalgsstedernes Betegnelse som Udsalgssteder for Kunstsmør. 4) Forbud imod at falskbyde Smør og Kunstsmør i samme Butik. 5) Paabud om, at Kunstsmørret skal nævnes som saadant i Handelspapirer. 6) Forbud imod ved Tilsetning af Farvestof at give Kunstsmør Lighed med Smør. 7) Forbud imod Blandinger af Smør og Kunstsmør. 8) Kontrol med Indførselen og Udførselen.

Efter at man i det Foregaaende har givet en Oversigt over Sagens Stilling i Udlandet, samt angivet det Standpunkt, der formenes at burde indtages herhjemme, og korteligen nævnt de Forholdsregler, der efter Kommissionens Mening bør træffes, skal man fremsføre nogle Bemærkninger om, hvorvidt den derefter ønskelige Ordning af Kunstsmørjsagen kan siges at være naaet ved Loven af 1ste April 1885.

Som af Regeringen udtalt i de Bemærkninger, hvormed det for Rigsdagen fremsatte Lovforslag blev ledsaget, har Udgangspunktet været det, at alt Kunstsmør til enhver Tid skal fremtræde og være betegnet som det, det er, saaledes at Misbrug med at udgive het for virkelig Smør forhindres (Rigsdagstidende 1884—85 Tillæg A. Sp. 1824), hvilket er det samme Udgangspunkt, der foran er angivet som det, hvorpaa en Ordning derhjemme formenes at burde hvile. Men der yttrede sig allerede under Forhandlingerne i Rigsdagen stærke Tvivl om, hvorvidt Lovens Bestemmelser vilde tilstrække til Opnaaelsen af det tilsigtede Formaal, idet det navnlig fremhævedes, at der muligen vilde komme til at mangle Midler til at kontrollere Indførselen og Transiteringen af Kunstsmør, ligesom der blev henpeget paa Usikkerheden af et Paabud om, at alt Smør, der udføres her fra Landet, skulde forsynes med dansk Toldmærke, hvorved fremmede Fabrikanter og Handlendes Misbrug af danske Smørmærker formentes at ville kunne standses. Det antydedes derfor ogsaa af Ordføreren ved 2den Behandling (Folkethingstidende 1884—85 Sp. 1654), at man, dersom det skulde vise sig, at de trufne Forholdsregler ikke vare tilstrækkelige, snarest muligt maatte vende tilbage til Sagen og søge den ordnet paa en anden Maade og ved bedre virkende Midler, hvorfor Lovens Varighed blev begrændset til 3 Aar.

Loven har nu virket i ca. 1½ Aar, og de Erfaringer, der i dette Tidsrum ere gjorte, bekræfte den paa Rigsdagen reiste Tvivl om Tilstrækkeligheden af de ved Loven fastsatte Forholdsregler. Hvad først angaar det, der blev fremhævet som Sagens egentlige Hovedpunkt, nemlig Sikringen af vor Smørudførsel mod den Fortræd, som kan ramme den fra Kunstsmørrets Side, da tør det antages, at Lovens Paabud om, at Udførsel af Kunstsmør kun maa finde Sted i Beholdere af særegen Form og særegen Mærkning, i Forbindelse med de ved Indenrigsministeriets Beskjendtgjørelse af 11te April 1885 derom fastsatte nærmere Regler, vilde have været fuldkommen tilstrækkelige, saafremt Loven ved Siden heraf havde anvist Midler til at øve en virksom Kontrol ikke alene med selve Udførselen, men i det Hele med Fabrikation, Indførsel og Handel — den store som den mindre, idet det turde være ubetvivleligt, at alle, selv de mest indgaaende Forholdsregler til Ordningen af Udførselen ville vise sig utjenlige til i Længden at virke efter deres Tilmed, naar de ikke have til Basis en betryggende Kontrol med de Kilder, hvorfra Udførselen faar sin Mæring. Men naar Loven henviser til Politiet og Toldvæsenet som de Institutioner, der skulde føre Tilsyn med Opfyldelsen af Lovens Bestemmelser, saa er dette i Virkeligheden, som ovenfor nærmere paavist, en ganske utilstrækkelig Kontrol. Hvor lidt Toldvæsenets Kontrol med Udførselen har at betyde, fremgaar deraf, at Generaldirektoratet for Skattevæsenet i en Skrivelse til Indenrigsministeriet af 1ste Juli 1886,